

Rapport

Datum: 6 juni 2002

Rapportnummer: 2002/183

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Twente zijn klacht van 1 mei 2001, die het arrondissementsparket te Almelo op 16 juli 2001 ter behandeling heeft doorgestuurd naar de chef van dit politiekorps, niet conform de klachtenregeling van dit korps heeft behandeld, door het beginsel van hoor en wederhoor niet toe te passen.

Voorts klaagt verzoeker erover dat de korpsbeheerder bij de beoordeling van de klacht op 27 september 2001 niet van de juiste gegevens is uitgegaan ten aanzien van de datum van beëindiging van het dienstverband en de daarmee samenhangende plicht tot inlevering van zijn tuniek en bontmuts.

Beoordeling

I. Inleiding

Verzoeker, een voormalig politieambtenaar, is tot 1 augustus 1998 in dienst geweest bij het regionale politiekorps Twente. Tijdens een carnavalsfeest op 11 februari 2001 was verzoeker verkleed in een tuniek (colbertjasje) van de Nederlandse politie voorzien van de rangordetekens van agent en een bontmuts. Patrouillerende ambtenaren van het regionale politiekorps Twente zagen verzoeker lopen en hebben hem herkend als een ex-collega. De tuniek en bontmuts werden vervolgens door de politieambtenaren in beslag genomen. Aangezien verzoeker zich met de gehele gang van zaken omtrent de inbeslagname van zijn tuniek niet kon verenigen, diende hij hierover op 1 mei 2001 een klacht in bij de Arrondissementsrechtbank te Almelo. Verzoekers brief werd door de rechtbank ter verdere behandeling doorgezonden aan de korpsbeheerder. De korpsbeheerder deelde verzoeker vervolgens bij brief van 27 september 2001 mee dat hij verzoekers klacht over het optreden van de politie Twente als ongegrond heeft aangemerkt.

II. Ten aanzien van de klachtafhandeling

1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat de beheerder van het regionale politiekorps Twente hem niet conform de klachtenregeling van dit korps heeft behandeld, door het beginsel van hoor en wederhoor niet toe te passen.

Verzoeker wijst er in dit verband op dat hem naar aanleiding van zijn klacht een folder is toegezonden "Klagen over de politie? Dat kan!" In deze folder staat aangegeven dat hij door de klachtbehandelaar zou worden uitgenodigd voor een gesprek (zie Achtergrond, onder 1.).

2. De korpsbeheerder merkt in dit verband op dat een verdere mondelinge toelichting door verzoeker niet nodig werd geacht. Dit omdat verzoeker zijn klacht reeds uitgebreid schriftelijk had omschreven in zijn brief van 1 mei 2001 aan de griffie van de rechtbank te

Almelo. Ook heeft verzoeker een verklaring kunnen afleggen bij de inname van de tuniek, welke verklaring in het Bedrijfs Processen Systeem (B.P.S.) is vastgelegd. Verder speelde een rol dat verzoeker te ver weg woonde en een mondelinge toelichting geen nieuwe gezichtspunten zou opleveren.

Wel is verzoeker telefonisch benaderd door de medewerker interne zaken en is hem tijdens dat gesprek de uitkomst van het klachtonderzoek meegedeeld. Verzoeker heeft in het kader van wederhoor hierop kunnen reageren en zijn zienswijze is door de korpsbeheerder meegenomen in zijn reactie op verzoekers klacht van 27 september 2001, aldus de korpsbeheerder.

3. Uit een oogpunt van zorgvuldigheid dient de behandeling van een klacht aan een aantal voorwaarden te voldoen. Deze voorwaarden zijn onder meer van belang voor het na te streven vertrouwen in de onbevooroordeeldheid van de klachtbehandelde instantie.

Zo moet het beginsel van hoor en wederhoor worden toegepast. Dit beginsel houdt in dat elk van de bij de klacht betrokken partijen de gelegenheid krijgt zijn standpunt naar voren te brengen, en dat vervolgens elke partij de mogelijkheid wordt geboden om te reageren op hetgeen de andere partij over de klacht naar voren heeft gebracht.

4. In de Klachtenregeling van het regionale politiekorps Twente is het beginsel van hoor en wederhoor neergelegd in artikel 7, eerste lid (zie Achtergrond, onder 4.). Hierin is onder meer bepaald dat de indiener van de klacht en de ambtenaar van politie op wie de klacht betrekking heeft in de gelegenheid worden gesteld schriftelijk dan wel mondeling, en al dan niet in elkaars tegenwoordigheid, hun standpunt toe te lichten en op elkaars verklaringen te reageren. Ingevolge artikel 7, derde lid van de klachtenregeling dient van het horen een verslag te worden gemaakt.

5. Ook al acht een klachtbehandelaar het niet nodig klager te horen over zijn klacht, toch is het aan klager om te beslissen of hij al dan niet gebruik wil maken van zijn recht te worden gehoord. Daarbij komt dat de korpsleiding verzoeker naar aanleiding van zijn klacht een folder "Klagen over de politie? Dat kan!" heeft toegezonden met daarin informatie over de wijze waarop klachten door de Politie Twente worden behandeld (zie Achtergrond, onder 1.). In deze folder staat onder meer vermeld dat de klachtbehandelaar de klager zou uitnodigen voor een gesprek. Daardoor is bij verzoeker de verwachting gewekt dat hij zou worden gehoord op zijn klacht. Door dit vervolgens na te laten, heeft de politie gehandeld in strijd met de klachtenregeling en daarnaast het vertrouwen van verzoeker beschaamd.

6. Daarbij komt dat naar aanleiding van het horen van verzoeker en de betrokken politieambtenaren een verslag had moeten worden opgemaakt. Door verzoeker niet uit te nodigen om te worden gehoord en door het niet opmaken van een verslag van het horen, is eveneens gehandeld in strijd met de Klachtenregeling van het regionale politiekorps Twente.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van datum beëindiging dienstverband

1. Verzoeker klaagt er verder over dat de korpsbeheerder bij de beoordeling van de klacht op 27 september 2001 niet van de juiste gegevens is uitgegaan ten aanzien van de datum van beëindiging van het dienstverband en de daarmee samenhangende plicht tot inlevering van zijn tuniek en bontmuts. Volgens verzoeker klopt het gestelde inzake het inleveren van zijn colbertjasje niet, omdat hij op het moment dat hij zijn wapen en legitimatie moest inleveren nog niet was ontslagen. Verzoeker merkt verder op dat, nadat de rechter uitspraak heeft gedaan, de politie hem weer in dienst heeft moeten nemen. Verzoeker heeft daarop echter besloten zelf ontslag te nemen. Tussen het moment van het bezoek van zijn afdelingshoofd en teamchef en de uitspraak van de rechter zitten een paar weken, aldus verzoeker. Volgens verzoeker is hem nooit gevraagd de tuniek in te leveren, hetgeen hij dus ook niet heeft gedaan (zie Bevindingen, onder C. 5.)

2. De korpsbeheerder merkt in dit verband op dat aan verzoeker via zijn afdelingschef en teamchef op 10 maart 1998 een ontslagvoornemen is uitgereikt. In dat gesprek is verzoeker meegedeeld dat hij zijn bevoegdheden als politiefunctionaris niet meer mocht gebruiken en werd hem verzocht zijn legitimatiebewijs en zijn pistool in te leveren. Verzoeker heeft toen direct zijn legitimatiebewijs ingeleverd alsmede de sleutels van zijn kluis op het bureau en de sleutels van het afdelingsbureau. Op de vraag van zijn afdelingschef of hij over meer goederen beschikte welke in eigendom toebehoorden aan de politie, had verzoeker aangegeven dat hij alleen nog goederen in het afdelingsbureau had, aldus de korpsbeheerder.

Naar aanleiding van het ontslagvoornemen heeft verzoeker een aantal procedures gevoerd zoals een interne bezwarenprocedure en een verzoek om voorlopige voorziening bij de bestuursrechter. Vervolgens heeft verzoeker op 10 juni 1998 een verzoek ingediend tot eervol ontslag op eigen verzoek ingaande 1 augustus 1998. Op 16 juni 1998 werd verzoeker eervol ontslag verleend per 1 augustus 1998.

3. Uit het vorenstaande volgt dat aan verzoeker op 10 maart 1998 een ontslagvoornemen is uitgereikt en dat hem daarbij is meegedeeld dat hij zijn bevoegdheden als politiefunctionaris niet meer mocht uitoefenen. Verder staat vast dat verzoeker sindsdien een aantal procedures heeft gevoerd om dit ontslagvoornemen aan te vechten, en dat aan hem vervolgens per 1 augustus 1998 op eigen verzoek eervol ontslag is verleend.

4. Ingevolge artikel 4 van de Kledingregeling voor de politie is het uniform eigendom van de regio waar de ambtenaar in dienst is, en wordt dit uniform ingevolge artikel 5 van de Kledingregeling bij ontslag van de ambtenaar uit politiedienst door de korpsbeheerder ingenomen (zie Achtergrond, onder 2.).

5. De korpsbeheerder merkt in zijn brief aan verzoeker van 27 september 2001 op dat verzoeker bij het verlaten van de politiedienst, te weten op 1 augustus 1998, zijn uniform dat in eigendom toebehoorde aan de politie Twente, bij de politie moest inleveren.

Ongeacht of verzoekers afdelingshoofd en teamchef bij hun bezoek aan verzoeker op 10 maart 1998 nu al dan niet hebben gesproken over het inleveren van verzoekers tuniek, vaststaat dat verzoekers dienstbetrekking in ieder geval op 1 augustus 1998 is beëindigd. Verzoeker had dus in ieder geval, gelet op de hiervoor onder III. 4. vermelde bepalingen, op die datum zijn tuniek en bontmuts moeten inleveren. Dit wordt ook door de korpsbeheerder in zijn brief van 27 september 2001 aan verzoeker met zoveel woorden gezegd. Het vorenstaande betekent tevens dat de korpsbeheerder in zijn brief van 27 september 2001 geen onjuist standpunt heeft ingenomen wat betreft de samenhang tussen beëindiging dienstverband en het inleveren van de tuniek en bontmuts.

Op dit punt is de onderzochte gedraging behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Twente (de burgemeester van Enschede) is gegrond wat betreft het niet horen van verzoeker; voor het overige is de klacht niet gegrond.

Onderzoek

Op 12 september 2001 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer G. te Berkhout, met een klacht over een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Twente (de burgemeester van Enschede).

Nadat verzoeker op 22 oktober 2001 nadere informatie had verstrekt werd naar deze gedraging een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Verzoeker maakte van die gelegenheid geen gebruik.

Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de korpsbeheerder gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoeker is een voormalig politieambtenaar. Tijdens het carnaval op 11 februari 2001 was verzoeker verkleed in onder andere een tuniek (colbertjasje) van de Nederlandse politie voorzien van de rangordetekens van agent en een bontmuts. Patrouillerende ambtenaren van het regionale politiekorps Twente zagen verzoeker lopen en hebben hem herkend als een ex-collega. De tuniek en bontmuts werden vervolgens door de politieambtenaren in beslag genomen.

2. Verzoeker wendde zich op 1 mei 2001 schriftelijk tot de Arrondissementsrechtbank te Almelo met een klacht tegen de inbeslagname van zijn tuniek en bontmuts. In zijn brief merkte hij het volgende op:

“...Tijdens een van de voorafgaande carnavals gala's in de gemeente Oldenzaal is op 11 februari 2001 mijn colbertjasje in beslag genomen. Ik kan u in het kort vertellen wat er is gebeurd.

Ik ben die bewuste avond verkleed in spijkerbroek, wit T-shirt en een colbertjasje van de politie (nette uniform), voorzien van rangonderscheidingstekens van de politie (agent) en tevens onderscheidingen van de carnavalsvereniging de Oelewappers naar het gala geweest bij horecagelegenheid (...). Naast deze kleding droeg ik een bontmuts. Nadat het gala was afgelopen zijn wij met een groep van ongeveer 10 á 15 personen, allen verkleed (jurkjes, militair, dokter enz.) vertrokken naar de binnenstad van Oldenzaal, om hier diverse cafés te bezoeken. Nadat wij reeds enige tijd binnen waren bij het feestcafé (...) werd mij door de dienstdoende portier gevraagd of ik mee wilde lopen naar buiten. Ik ben uiteraard meegelopen naar buiten, alwaar ik onaangenaam werd verrast door een drietal agenten van de politie Oldenzaal. Een van deze agenten die ik herkende als brigadier B., vroeg mij vervolgens om mijn colbertjasje uit te doen. Ik heb hem gevraagd naar de reden, maar hierover was hij erg onduidelijk. Nogmaals vroeg hij mij het jasje uit te doen en het af te staan aan hem. Ik heb de brigadier B. gezegd dat ik geen afstand van het jasje zou doen, en dat als hij het wilde hebben het in beslag genomen diende te worden. Mijn motivatie hieromtrent was dat voor, maar ook tijdens de carnavalsdagen, diverse mensen verkleed gaan als politieagent, militair, dokter, brandweerman enz. enz.

Zelfs de politiemensen die daadwerkelijk politiemensen zijn en dienst deden tijdens de carnavalsdagen waren verkleed. Voorbeeld is een motoragent met een bordje op zijn

motor met hierop een tekst. Een politieman in spijkerbroek met alleen een politieparka aan enz.

De brigadier B. heeft in bijzijn van de overige twee agenten en omstanders het colbertjasje in beslag genomen. Ik schaamde mij vreselijk. Al die mensen die toekeken, gewoon vreselijk. Ik zou hier vervolgens meer van horen. Ik heb zelf deze brigadier B. gevraagd naar een ontvangstbewijs. Hierop kreeg ik als antwoord dat ik dan mee moest gaan naar het politiebureau van Oldenzaal. Dit heb ik gedaan. Hier heb ik een ontvangstbewijs gekregen en heb ik tevens een verklaring afgelegd. Vervolgens zou ik bericht retour ontvangen. Ik mocht vervolgens het politiebureau verlaten in alleen mij T-shirt en spijkerbroek. Erg koud. Een verkoudheid en een dagje ziek thuis waren het gevolg van mijn wandeling in de nacht.

Nadat er enige tijd verstreken was en ik nog niets vernomen had, heb ik diverse keren gebeld met het politiebureau van Oldenzaal. Echter de brigadier B. was telkens niet aanwezig of niet aanspreekbaar. Ook werd er niet teruggebeld. Erg slordig.

Op vrijdag 27 april 2001 kreeg ik uiteindelijk de brigadier B. aan de telefoon. Ik vroeg hem naar de status van de zaak, waarop ik volgens mij een verkeerd antwoord terug kreeg. Hij verklaarde mij dat hij overleg had gevoerd met diverse collega's waaronder het OM in Almelo. Besloten was dat er geen proces verbaal zou worden opgemaakt. Hij noemde het woord politie sepot. Hierop antwoordde ik blij en vroeg hem wanneer ik mijn colbertjasje retour mocht ontvangen. Ik kreeg hierop het antwoord dat ik mijn colbertjasje niet terug kreeg.

Kortom: geen proces-verbaal en geen colbertjasje terug.....

Waarom is deze jas in beslag genomen? Omdat ik er niet vrijwillig afstand van doe. Is dit alles geen onrechtmatige handeling.....

(...)

Het kan toch niet zo zijn dat een politieman goederen die niet van hem zijn in beslag kan nemen, er vervolgens niets mee doet, en deze goederen gewoon in zijn bezit houdt. Ik twijfel dan ook aan het functioneren van deze brigadier. Iedere politiefunctionaris dient in mijn beleving toch wel te weten wat hij wel, maar zeker ook wat hij niet kan doen. Ik weet dat het maken van fouten menselijk is, maar dan vind ik dat een excuus van deze politiefunctionaris toch wel te rechtvaardigen is..."

3. Bij brief van 16 juli 2001 liet de Arrondissementsrechtbank Almelo verzoeker weten de faxbrief van verzoeker van 1 februari 2001, houdende een klacht tegen de politie Twente, te hebben doorgestuurd naar de korpschef van de regiopolitie Twente met het verzoek de behandeling van deze klacht over te nemen.

4. De korpsleiding deelde verzoeker op 23 augustus 2001 schriftelijk het volgende mee:

“...Uit een eerste oriëntatie is gebleken dat uw klacht niet via bemiddeling kan worden opgelost. Daarom zal naar uw klacht nu een uitgebreid formeel klachtonderzoek worden ingesteld.

In de loop van het klachtonderzoek zal, zo spoedig mogelijk, met u contact worden gelegd.

Bijgaand treft u een folder: “Klagen over de politie? Dat kan!” (zie Achtergrond, onder 1.; N.o.) aan.

Hierin vindt u nuttige informatie over de wijze waarop klachten door de Politie Twente worden behandeld...”

5. De korpsbeheerder deed verzoekers klacht af bij brief van 27 september 2001. In zijn brief aan verzoeker merkte de korpsbeheerder het volgende op:

“...Hierbij deel ik u mee dat ik uw klacht over het optreden van de politie Twente als ongegrond heb aangemerkt.

Ik heb mijn beslissing genomen op basis van het resultaat van het onderzoek, dat als volgt kan worden samengevat.

U bent een voormalig politieambtenaar. Tijdens het carnaval te Oldenzaal was u verkleed in o.a. een tuniek van de Nederlandse politie voorzien van de rangonderscheidingstekens van agent. De tuniek werd door een politiefunctionaris in beslaggenomen. U vroeg zich af of dit geen onrechtmatige handeling was.

Uit de klacht bleek dat toen u zich in een café bevond u door een portier werd gevraagd om naar buiten te gaan. Toen u buiten kwam werd u onaangenaam verrast bij het zien van een drietal politiefunctionarissen. Eén van de politiefunctionarissen vroeg u om de tuniek uit te doen. U vroeg naar de reden van de politiefunctionaris maar kreeg geen afdoende antwoord. Toen de politiefunctionaris u nogmaals vroeg om de tuniek uit te trekken zei u tegen hem dat u hiervan geen afstand wilde doen en dat als de politiefunctionaris de tuniek wilde hebben hij deze maar in beslag moest nemen. Hierna nam de politiefunctionaris de tuniek in beslag. Omdat dit in het bijzijn van de twee andere politiefunctionarissen en omstanders gebeurde schaamde u zich vreselijk. U vroeg aan de politiefunctionaris om een ontvangstbewijs. Deze heeft u van de politiefunctionaris op het bureau gekregen, waar u ook een verklaring heeft afgelegd. U verliet het politiebureau slechts gekleed in een T-shirt en een spijkerbroek terwijl het erg koud was. U hield hieraan een verkoudheid over en was daarom een dag ziek thuis. U had na enige tijd geïnformeerd naar de stand van zaken. U kreeg daarbij te horen dat er besloten was om geen proces-verbaal op te maken. U vroeg toen wanneer u de tuniek terug zou krijgen maar kreeg daarbij als antwoord dat dit niet zou gebeuren.

Uit het klachtonderzoek, het Bedrijfs Processen Systeem (BPS) en eigen onderzoek van de medewerker interne zaken is gebleken dat u een tuniek met de onderscheidingstekens droeg van de Nederlandse Politie. U bent in dienst geweest bij de politie Twente. De politiefunctionarissen hadden u zien lopen en hadden u als hun ex-collega herkend. Zij zagen dat u in burgerbroek, een T-shirt en een tuniek van de Nederlandse politie liep. Zij hadden gezien dat u een café was binnengelopen. Zij hebben vervolgens aan de portier van het café gevraagd om u naar buiten te halen.

Toen zij buiten met u spraken werd (u) gevraagd om de tuniek uit te trekken en bij hen in te leveren. U wilde dit niet en uiteindelijk wilde u dit alleen maar afgeven als het in beslag werd genomen. Ook wilde u een verklaring afleggen. In uw verklaring zei u dat u tijdens het carnaval was gekleed in een incompleet politie-uniform. U droeg alleen het "politiecolbertje" voorzien van rangonderscheidingstekens en regio-embleem. U had dit jasje een keer gedragen tijdens uw diploma-uitreiking in 1996. Bij uw vertrek had u dit jasje niet ingeleverd en naar uw zeggen had uw toenmalige afdelings- en teamchef daar nooit naar gevraagd. Ook een politiebontrmuts had u nooit ingeleverd.

Uw toenmalige afdelingschef verklaarde dat u bij uw afscheid thuis werd bezocht waarin u werd gevraagd uw legitimatiebewijs en uw wapen in te leveren. U voldeed hieraan. Ook werd u gevraagd of u nog meer goederen had die eigendom waren van de politie Twente. U had verklaard dat u alleen nog goederen had die op het bureau lagen en die zijn toen ingenomen.

In artikel 4 van de (landelijke) 'Kledingregeling voor de politie' staat dat het uniform eigendom is van de regio waar de ambtenaar is dienst is (zie Achtergrond, onder 2.; N.o.). In de 'Kledingregeling politie Twente 1996' staat in artikel 3 lid 8 dat de uniformkleding / dienstkleding kosteloos aan de ambtenaar beschikbaar wordt gesteld en eigendom blijft van het korps (zie Achtergrond, onder 3.; N.o.). De landelijke kledingregeling geeft aan de korpsbeheerder de opdracht er voor zorg te dragen dat het uniform niet in handen van onbevoegden terechtkomt.

U had bij het verlaten van de politiedienst uw uniform, dat in eigendom toebehoorde aan uw werkgever moeten inleveren bij de politie Twente. Dit heeft u niet gedaan. De politiefunctionarissen hadden daarom het volste recht om de tuniek van u in te nemen. Zij hadden daarbij zelfs meerdere wegen kunnen bewandelen. Ten eerste dat zij in de lijn van de korpsbeheerder handelden die verplicht is om zorg te dragen dat een onbevoegde op dat moment het uniform niet in handen heeft. U was op het moment dat u de tuniek droeg daartoe immers niet bevoegd. Ten tweede had u zich het goed, de tuniek, dat u onder u had, onrechtmatig toegeëigend. De politiefunctionarissen hadden u als verdacht van verduistering proces-verbaal kunnen aanzeggen. Het is gebleken dat de zeer speciale kennis over het eigendom van een politie-uniform op dat moment niet aanwezig was en ook niet werd gevonden. Dat verklaart waarom tegen u geen proces-verbaal werd opgemaakt. Naar mijn mening hebben de politiefunctionarissen primair goed gehandeld,

maar hebben wij in de verdere uitwerking er geen goed gevolg aan kunnen geven.

U werd door de medewerker interne zaken geïnformeerd over de uitkomst van het klachtonderzoek. U bleef van mening dat de politiefunctionarissen uw colbertjas hadden inbeslag genomen en een proces-verbaal tegen u hadden moeten opmaken. Nu zij dat niet hadden gedaan bleef u van mening dat het colbertjasje aan u moest worden teruggegeven...”

B. Standpunt verzoeker

1. Voor het standpunt van verzoeker wordt verwezen naar de klachtformulering onder Klacht en naar de hiervoor onder A. Feiten opgenomen brief van verzoeker.

2. In zijn nadere schriftelijke toelichting op zijn klacht aan de Nationale ombudsman van 2 oktober 2001 merkte verzoeker nog het volgende op:

“...Het gestelde inzake het inleveren van het jasje, kan niet kloppen gezien het feit dat op het moment dat ik mijn wapen en legitimatie moest inleveren ik nog niet ontslagen was.

Nadat er een uitspraak van de rechter lag heeft men mij weer in dienst moeten nemen, echter heb ik besloten zelf ontslag te nemen. Tussen het moment van bezoek en de uitspraak van de rechter zitten een paar weken. Het interne onderzoek klopt niet. Ten tweede heeft men te alle tijde het jasje kunnen komen halen. Tussen 1998 en 2001 zitten drie jaar. Vreemd allemaal.

De actie die nu plaatsvindt is kortom een actie om mij in persoon te benadelen. Ik vraag mij dan nog steeds af of deze handeling rechtmatig is geweest en of de procedures zoals deze zijn vastgesteld dan ook op een correcte manier zijn toegepast...”

C. Standpunt

1. Naar aanleiding van verzoekers klacht verzocht de Nationale ombudsman de beheerder van het regionale politiekorps Twente in zijn reactie op de klacht van verzoeker tevens de volgende vragen te beantwoorden.

“...1. Is het juist dat verzoeker niet is gehoord in het kader van de interne klachtbehandeling? Zo ja, waarom hebt u besloten hiervan af te zien?

2. Wanneer is het dienstverband met verzoeker beëindigd en op welke wijze is deze beëindiging tot stand gekomen?

3. Waarom zijn de tuniek en de bontmuts niet eerder ingenomen, nu dit volgens artikel 5 van de Kledingregeling voor de politie behoort te gebeuren bij het ontslag van de ambtenaar uit de politiedienst?...”

2. De korpsbeheerder deelde de Nationale ombudsman in reactie op de klacht van verzoeker bij brief van 18 december 2001 het volgende mee:

“...zend ik u hierbij een rapportage opgemaakt door de heer S., contactpersoon van de politie Twente voor de Nationale ombudsman.

Ik onderschrijf de conclusies zoals door hem in deze rapportage verwoord.

Met betrekking tot de klacht van (verzoeker; N.o.) is destijds vastgesteld dat deze als ongegrond werd aangemerkt. Er hebben zich sedertdien geen nieuwe feiten of omstandigheden in die zaak voorgedaan die tot een heroverweging van dat oordeel moeten leiden...”

3. Bijgevoegd was het rapport van inspecteur van politie S. van 13 december 2001. Dit rapport luidt als volgt:

“...De Nationale Ombudsman heeft gezien de door verzoeker verstrekte gegevens de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoeker klaagt erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Twente zijn klacht van 1 mei 2001, die het arrondissementsparket te Almelo op 16 juli 2001 ter behandeling heeft doorgezonden naar de chef van het politiekorps, niet conform de klachtenregeling van dit korps heeft behandeld, door het beginsel van hoor en wederhoor niet toe te passen.

Voorts klaagt verzoeker erover dat de korpsbeheerder bij de beoordeling van de klacht op 27 september 2001 niet van de juiste gegevens is uitgegaan ten aanzien van de datum van beëindiging van het dienstverband en de daarmee samenhangende plicht tot inlevering van zijn tuniek en bontmuts.

De Nationale Ombudsman stelt daarbij de volgende vragen waarop direct een antwoord op zal worden gegeven.

1. Is het juist dat verzoeker niet is gehoord in het kader van de interne klachtenbehandeling? Zo ja, waarom hebt u besloten hiervan af te zien?

Verzoeker had op 1 mei 2001 een brief geschreven aan de griffie van de rechtbank Almelo betreffende een verzoek tot teruggave colbertjas dan wel een bezwaar tegen inbeslagname. Door de hoofdofficier van justitie te Almelo werd de brief aangemerkt als een klacht tegen de politie in de regio Twente en stuurde deze conform de Klachtenregeling op 16 juli 2001 door naar de korpschef van de regiopolitie Twente. In eerste instantie is gekeken of de afdelingschef van Oldenzaal een bemiddelende rol zou kunnen spelen. Later werd daarbij de inschatting gemaakt dat het niet via een bemiddeling zou kunnen worden opgelost en werd de klacht op 23 augustus 2001 formeel in

behandeling genomen en aan verzoeker bevestigd.

Artikel 7 van de Klachtenregeling politie Twente zegt in lid 1 het volgende:

De indiener van de klacht, de ambtenaar van politie op wie de klacht betrekking heeft en eventuele getuigen worden gehoord. Zij worden in de gelegenheid gesteld schriftelijk, dan wel mondeling en al dan niet in elkaars tegenwoordigheid, hun standpunt toe te lichten en op elkaars verklaringen te reageren. (zie Achtergrond, onder 4.; N.o.)

Verzoeker had reeds in zijn brief aan de griffie van de rechtbank te Almelo uitgebreid beschreven waarover zijn klacht ging. Ook kon verzoeker toen de politietuniek van hem werd ingenomen op zijn uitdrukkelijk verzoek een verklaring afleggen dat in het Bedrijfs Processen Systeem (B.P.S.) werd vastgelegd.

De klachtonderzoeker - de afdelingschef van Oldenzaal - heeft in overleg met S. de klacht besproken. Een mondelinge toelichting werd daarbij niet nodig geacht en wel om de volgende redenen:

- a. Verzoeker had schriftelijk uitgebreid zijn klacht omschreven;
- b. Verzoeker had een verklaring kunnen afleggen bij de inname van de tuniek en
- c. Verzoeker woonde te ver weg en een mondelinge telefonische toelichting zou ook geen nieuwe gezichtspunten opleveren.

Nadat verzoeker zijn klacht had ingediend is hij door de hierboven omschreven redenen niet in staat gesteld een verdere toelichting te geven. Wel werd verzoeker telefonisch benaderd door de medewerker interne zaken en hem de uitkomst van het klachtonderzoek meegedeeld. Verzoeker heeft in het kader van wederhoor hierop kunnen reageren en zijn zienswijze werd ook weergegeven in het schrijven van de korpsbeheerder d.d. 27 september 2001.

2. Wanneer is het dienstverband met verzoeker beëindigd en op welke wijze is **deze** beëindiging tot stand gekomen?

Verzoeker heeft op 10 juni 1998 aan de hoofdcommissaris van politie, de heer M. een verzoek ingediend tot eervol ontslag op eigen verzoek ingaande op 1 augustus 1998. Dit verzoek was conform de afspraak die gemaakt was op 28 mei 1998 met mevrouw L. Op 16 juni 1998 werd verzoeker eervol ontslag verleend per 1 augustus 1998. NB. Mevrouw L. was de toenmalige bedrijfsjurist.

Aan verzoeker was op 10 maart 1998 een voornemen van een ontslagbesluit uitgereikt. Verzoeker heeft daarbij een aantal procedures gevoerd zoals een interne bezwarenprocedure en een voorlopige voorziening bij de bestuursrechter.

3. Waarom zijn de tuniek en de bontmuts niet eerder ingenomen, nu dit volgens artikel 5 van de Kledingregeling voor de politie behoort te gebeuren bij het ontslag van de ambtenaar uit de politiedienst?

Het ontslagvoornemen werd hem via zijn afdelingschef en een teamchef uitgereikt. In het gesprek dat daarop volgde werd verzoeker meegedeeld dat hij zijn bevoegdheden als politiefunctionaris niet meer mocht gebruiken werd hem verzocht zijn legitimatiebewijs en zijn pistool in te leveren. Verzoeker heeft toen zijn legitimatiebewijs direct ingeleverd alsmede de sleutels van zijn kluis op het bureau en de sleutels van het afdelingsbureau. Zijn afdelingschef heeft hem toen gevraagd of hij over meer goederen beschikte welke in eigendom toebehoorden aan de politie Twente. Verzoeker gaf aan dat hij alleen nog goederen in het afdelingsbureau had en deze zijn door zijn afdelingschef opgeruimd. De tuniek en de bontmuts zijn toen klaarblijkelijk door verzoeker om hem moverende redenen niet terug gegeven. De regiopolitie Twente kent geen regels over de teruggave van uniformkleding aan de beheerder bij ontslag van de ambtenaar uit de politiedienst..."

4. Verder was bijgevoegd de schriftelijke rapportage van het klachtonderzoek door hoofdinspecteur van politie Bu. van 30 augustus 2001. Deze rapportage luidt als volgt:

"...Ten aanzien van de feiten.

Een man viert op de vroege morgen van 11 februari 2001 carnaval op de Markt in Oldenzaal.

Hij is gekleed in een colbert, behorend tot het uniform van de politie Twente; daarnaast draagt hij een bontmuts die eveneens tot dit uniform behoort. De broek die hij draagt is een donkere spijkerbroek.

Patrouillerende agenten zien betrokkene op de Markt lopen en herkennen hem als ex-collega (verzoeker; N.o.), verder te noemen "BE".

Vervolgens zien zij dat BE een café ingaat.

Zij vragen een portier om BE te verzoeken naar buiten te komen, hetgeen gebeurt.

BE wordt gevraagd zijn politiejasje uit te doen en in te leveren. BE wenste dit alleen te doen als het jasje in beslag zou worden genomen en hij, BE, een verklaring kon afleggen.

Ook wilde BE een ontvangstbewijs.

BE meegenomen naar het bureau. Aldaar een verklaring opgenomen en een ontvangstbewijs verstrekt. BE geeft aan dat hij zijn jasje en bontmuts terug wil en dat hij daartoe zelfs de rechter zal inschakelen als dat geweigerd zou worden. Daarna is BE heengezonden, zonder jasje en muts.

BE dient een klacht in bij de Hoofdofficier van Justitie te Almelo.

Laatstgenoemde verzoekt de korpschef van politie Twente de zaak over te nemen.

Overwegingen.

Beschouwen we de zaak achteraf, dan rijzen enkele vragen:

- a. Op grond van welke bepaling is het verboden om als niet-politiefunctionaris in politie uniform rond te lopen?
- b. Op grond waarvan kan het jasje worden ingenomen?
- c. Hebben de betrokken collega's onrechtmatig gehandeld?
- d. Waar zijn de ingenomen goederen nu?

Vast staat dat de collega's het antwoord op de vragen a en b niet wisten op het moment dat zij tot actie over gingen. Veeleer speelde toen de mening dat het niet toelaatbaar is dat iemand in politie uniform rondloopt die niet (meer) tot de politie behoort. Dit ongeacht of deze persoon zich als politiefunctaris uitgeeft of niet. Ook tijdens carnaval wordt zoiets niet geaccepteerd. Daartoe was het nodig dat de "overtreding" zo snel mogelijk werd beëindigd

Ad. a. Het antwoord op deze vraag is er nog steeds niet. Over deze materie is weinig bekend. (Denk in dit verband ook aan de uniformkwestie parkeercontroleurs te Oldenzaal. Op dit moment is het Ministerie er mee bezig....)

Ad.b. Het antwoord op b. kan pas worden gegeven als het antwoord op a. bekend is. Immers, indien er geen strafbepaling op de zaak van toepassing is dan kan er geen sprake zijn van "in beslagneming" in de zin van Strafvordering.

Is het jasje, zoals mag worden aangenomen, eigendom, van de politie Twente, dan geeft dat nog niet direct een handvat om de ongewenste situatie te beëindigen. Nadrukkelijk vragen om de zaak, in dit geval om jasje en bontmuts af te geven kan, maar afdwingen kan men niet. Ook de politie niet. Uiteindelijk zal er een rechter aan te pas moeten komen die de eigenaar kan machtigen om zijn zaak middels een deurwaarder bij de ander vandaan te halen.

Al met al een niet erg praktische oplossing die op het gegeven moment onwerkbaar was.

Hadden de collega's het antwoord op a en b wel moeten weten alvorens tot actie over te gaan?

Ik meen van niet. Nog afgezien van het gegeven dat het antwoord op deze vragen nog steeds niet is gegeven (zie hierboven) mag er m.i. een soort algemeen heersend rechtsgevoel worden voorondersteld dat met zich meebrengt dat de bevolking van de politie verwacht dat nepdienders onmiddellijk worden ontmaskerd.

Daarom vind ik dat de betrokken collega's goed hebben gehandeld door het jasje in te nemen, hetgeen tevens iets zegt over de subsidiariteit van het optreden.

Ook de wijze van optreden kan m.i. de toets van proportionaliteit goed doorstaan, ook al klaagt BE over een opgelopen verkoudheid.

Uit het bovenstaande volgt dat ik van mening ben dat de betrokken collega's niet onrechtmatig hebben gehandeld

Tenslotte het antwoord op vraag d.

De ingenomen goederen bevinden zich op het afdelingssecretariaat van de afdeling Oldenzaal en zijn dus niet in het bezit van een van de betrokken collega's.

Resumerend geef ik u in overweging de korpschef te adviseren deze klacht als ongegrond aan te merken...”

5. Bijgevoegd was voorts het proces-verbaal van verhoor van verzoeker van 11 februari 2001. Dit proces-verbaal luidt als volgt:

“...Op zondag 11 februari 2001, omstreeks 02.15 uur, bevond ik mij op de markt te Oldenzaal. Ik was gekleed in een incompleet politie-uniform. Ik droeg namelijk alleen het politiecolbertje, voorzien van rangonderscheidingstekens en regio-embleem. Dit (gala) uniformjasje heb ik slechts een keer gedragen tijdens de diploma-uitreiking bij de regiopolitie Twente in 1996. Bij mijn vertrek uit deze politieregio is mij nooit gevraagd om dit uniformjasje in te leveren. Ik heb dat jasje dus ook niet ingeleverd.

Ook de bijpassende politiebontmuts die ik zojuist droeg heb ik niet ingeleverd. Ook naar deze politiebontmuts is mij nooit gevraagd toen ik uit deze regio vertrok. Ik heb mij echter niet als politieagent uitgegeven. Op het uniformjasje zaten naast de gebruikelijke onderscheidingstekens ook een drietal onderscheidingstekens van de carnavalsvereniging de Oelewappers. Ook zat er rechts op mijn jasje een button van de Oelewappers.

Met de gebruikelijke rangonderscheidingstekens bedoel ik de 3 strepen (agent). Het was mij niet bekend dat ik deze goederen had moeten inleveren.

Bij mijn vertrek ik 1998 zijn mijn afdelingschef en mijn teamchef, te weten, mevrouw V. en de heer Z. bij mij thuis geweest. Zij hebben toen met geen enkel woord gesproken over mijn uitrusting.

Ik wil uiteindelijk graag dit uniformjasje terug hebben. Volgens mij heeft vanavond niemand in de gaten gehad dat het uniformjasje echt was. Op de gala-avond heb ik vanavond meerdere mensen zien lopen die gedeeltelijk in uniform gekleed waren, o.a. politie- leger- en brandweeruniformen. Indien mijn uniformjasje in beslag wordt genomen vind ik het een normale zaak dat er repressief wordt opgetreden tegen een ieder die in een uniform of een gedeelte daarvan loopt. Ik ben dan ook bereid om deze zaak aan te vechten middels de rechter. Verder heb ik voorlopig niets te verklaren...”

6. Bijgevoegd was verder de vrije mutatie uit het B.P.S., gedateerd 11 februari 2001, 0.36 uur. Deze mutatie luidt als volgt:

“...Rapp. Sp. en P. zagen een persoon in politie-uniform met bontmuts lopen op de kleine Markt. Dichterbij gekomen bleek het te gaan om ex-collega BE (verzoeker; N.o.) , gekleed in burgerbroek, T-shirt en gala-uniformjasje. Na overleg werd besloten om via een van de portiers, BE even uit café Tante Annie's te halen. BE werd vervolgens door B. gevraagd om het uniformjasje uit te doen en in te leveren. Dit wilde hij liever niet. Hij wilde e.e.a. alleen afgeven als het in beslag zou worden genomen.

Tevens wilde hij dan ook een verklaring afleggen. Omdat wij uiteraard BE bijzonder ter wille wilden zijn, hebben wij hem als BE ingevoerd en gehoord. Een bewijsje van ontvangst heeft hij uiteraard ook meegekregen. Het speet BE dat er rondom dit hele gebeuren geen camera meedraaide.

(De eerder door BE met de regio gemaakte afspraken, waren bij BE nog wel bekend??).

BE heeft 2 carnavalonderscheidingstekens van het jasje meegekregen en het jasje zal op normale wijze, intern worden ingeleverd.

BE stond erop dat hij zijn jasje weer mocht meenemen. Hieraan hebben we dus niet voldaan. BE vertelde dat hem bij zijn vertrek uit onze politieregio niet was gevraagd om dit uniformjasje in te leveren. Hij wilde desnoods, via de rechter “zijn” uniformjasje en politie-bontmuts terug ontvangen...”

7. Bijgevoegd was een vrije mutatie uit het B.P.S., gedateerd 27 april 2001, 15.31 uur. Deze mutatie luidt als volgt:

“...Belde BE (verzoeker; N.o.) naar het bureau. Hij wilde weten wat er met “zijn zaak” gaat gebeuren. Rapporteur heeft hem medegedeeld dat er “geen zaak” komt. BE is medegedeeld dat er destijds twee collegae bij hem thuis zijn geweest en dat er destijds nadrukkelijk is gevraagd om alle diensteigendommen in te leveren. Ook is hem medegedeeld dat het op grond van Strafrecht mogelijk was geweest om verhaal op te maken.

(Verzoeker; N.o.) wilde vervolgens aangifte doen. Hij is verwezen naar zijn advocaat om op die manier een poging te kunnen ondernemen om zijn met de carnaval gedragen uniformkleding terug te krijgen...”

8. Voorts was bijgevoegd een schrijven van de afdelingschef Enschede West, mevrouw R., aan het Parket Almelo van 11 juni 2001. Dit schrijven luidt als volgt:

“...Naar aanleiding van uw verzoek om inzending van een rapport dan wel proces-verbaal contra (verzoeker; N.o.) en ons telefoongesprek van hedenochtend, bericht ik u het volgende:

(Verzoeker; N.o.) is werkzaam geweest voor de regiopolitie Twente als agent. In 1998 is er een intern onderzoek tegen (verzoeker; N.o.) gestart. Tijdens dit onderzoek heb ik, als zijn afdelingschef, een bezoek gebracht aan zijn woning en hem gevraagd zijn legitimatiebewijs en zijn wapen in te leveren. Aan dit verzoek voldeed hij.

Vervolgens heb ik (verzoeker; N.o.) gevraagd of hij nog meer spullen thuis had, welke eigendom waren van de regiopolitie Twente.

In principe blijft het uniform eigendom van de politie Twente, het is echter vrij gebruikelijk dat een medewerker na beëindiging van zijn dienstbetrekking (dit) niet inlevert.

Omdat er echter twijfel was omtrent toekomstig oneigenlijk gebruik van het uniform door (verzoeker; N.o.) is in dit geval de terugvordering wel gedaan.

(Verzoeker; N.o.) antwoordde hierop dat hij alleen nog spullen op het bureau had, welke daarna door mij zijn opgeruimd. Tijdens het intern onderzoek heeft (verzoeker; N.o.) ontslag genomen waardoor zijn dienstverband met de regiopolitie Twente is beëindigd.

(Verzoeker; N.o.) had op dat moment dus ook de goederen, welke eigendom waren van de regiopolitie Twente onrechtmatig onder zich.

Tijdens de carnavalsnacht werd (verzoeker; N.o.) gezien in de binnenstad van Oldenzaal, gekleed in een tuniek van de regiopolitie Twente. De brigadier B. heeft (verzoeker; N.o.) toen verzocht afstand te doen van het colbertjasje welke niet zijn eigendom is maar toebehoort aan de regiopolitie Twente.

Het is dus onjuist dat (verzoeker; N.o.) dit colbertjasje betitelt als zijn colbertjasje. Het jasje behoort toe aan de regiopolitie Twente.

Daar het niet zinnig lijkt nog enige energie in (verzoeker; N.o.) of het colbertjasje te steken is door dhr. B. besloten geen verder proces-verbaal op te maken.

Ik zou u derhalve dan ook willen verzoeken (verzoeker; N.o.) op de hoogte te stellen van het feit dat hij het colbertjasje onrechtmatig onder zich had en dit colbertjasje toebehoort

aan de regiopolitie Twente...”

Achtergrond

1. De folder “Klagen over de politie? Dat kan!” vermeldt onder meer:

“4. De klachtbehandelaar nodigt u uit voor een gesprek. Hij of zij luistert naar uw verhaal en naar de politiefunctionarissen die bij de klacht betrokken zijn. Ook eventuele getuigen van het voorval waarover u klaagt worden door de klachtbehandelaar gehoord.”

2. Kledingregeling voor de politie (AmvB van 25 maart 1994, Stcrt. 1964, 64)

Artikel 4

“1. Het uniform is eigendom van de regio waar de ambtenaar in dienst is, dan wel van de Staat indien de ambtenaar werkzaam is bij het Korps landelijke politiediensten.

2. De ambtenaar is verantwoordelijk voor het door hem verstrekte uniform.”

Artikel 5

“Het uniform dat aan de ambtenaar is verstrekt, wordt door de beheerder ingenomen bij:

- a. de vervanging van het uniform,
- b. het overlijden van de ambtenaar, of
- c. het ontslag van de ambtenaar uit de politiedienst.”

Artikel 6

“De beheerder draagt er zorg voor dat het uniform niet in handen van onbevoegden terecht komt.”

3. Kledingregeling politie Twente 1996

Artikel 3, achtste lid

“De uniformkleding / dienstkleding wordt kosteloos aan de ambtenaar beschikbaar gesteld en blijft eigendom van het korps.”

4. Klachtenregeling optreden politieambtenaren regio Twente

Artikel 7

“1. De indiener van de klacht, de ambtenaar van politie op wie de klacht betrekking heeft en eventuele getuigen worden gehoord. Zij worden in de gelegenheid gesteld schriftelijk, dan wel mondeling en al dan niet in elkaars tegenwoordigheid, hun standpunt toe te lichten en op elkaars verklaringen te reageren.

2. De klager en de ambtenaar van politie op wie de klacht betrekking heeft, kunnen zich laten bijstaan.

3. Van het horen wordt een verslag gemaakt. De korpschef zendt namens de burgemeester dit verslag tezamen met zijn bevindingen naar aanleiding van het door hem ingestelde onderzoek, zo spoedig mogelijk aan de korpsbeheerder. De korpschef zendt een afschrift van dit verslag en zijn bevindingen aan de burgemeester als bedoeld in artikel 2, vierde lid.”